

Ljubica Arsić

TUTANKAMONOVA ZLATNA MASKA

Stariji je mlađem objašnjavao kako da se brije.

– Vidi, Karime. Napraviš u čančetu gustu penu i onda je dugo rastrljavaš po licu da dlake omekšaju.

– Nemam toliko vremena kad radim pre podne.

– A ti ustani malo ranije. I dok se sapunaš, posmatraj svoje lice u ogledalu. Što ga duže budeš gledao, veća je verovatnoća da ti se dopadne.

– Meni se moje lice dopada – dureći se primeti mlađi konobar dok je tek onako pomerio oprane čaše koje su se cedile na rešetki.

– Baš ti verujem. Vidi te posekotine! Da ti se dopada, bio bi prema njemu mnogo pažljiviji.

Stariji konobar uze nož kojim je malopre gostu usredsređenom na uputstva u bedekeru odsekao krišku limuna.

– I vidi, Karime. Ruka mora da bude opuštena, pokrećeš je labavo u zglobu i ne zapiješ britvom, lagano neka klizi po sapunici. Ovde malo zategni kožu, a kad izbrijavaš vrat, idi odozdo prema gore.

Nož je zastao na adamovoj jabučici, lagano kliznuo preko nje, a onda poskočio s donjeg dela brade lako zaparavši vazduh. Karim je ćutke prebiraio po kašičicama, dozvolivši svojim kao kupine crnim očima da samo na časak pokažu koliko je dosadna ova priča. Spasa niotkuda, a njegov šef je uživao da nadugačko tumači ono što je svima bilo jasno.

Uključio je ventilator, koji je uz drndukanje s tavanice počeo lenjo da se okreće, onda sve brže i brže, ali ga je šef, prekinuvši za trenutak razmatranje povoljnih uglova pod kojima se izbrijavaju zulufi, opomenuo da su tek u martu, pa ga je odmah isključio. Gost s bedekerom je podvlačio važna obaveštenja. Ušati sinčić Francuza, onih što jedu mango, pokrio je glavu krajem stolnjaka, zatim je pokušao da salvetu ugura u usta, a onda je, pošto niko na njega nije obraćao pažnju, nekoliko puta kašičicom kucnuo oca po staklu sata pre nego što je između palca i kažiprsta umesio slinac i otišao da se popiški u saksiju s palmom. Mali je stvarno bio nesnosan, ali mu se osoblje samo kiselo osmehivalo, čuvajući psovke za decu usputnih novajlija kojima *Faraon Egipta* nije bio omiljeni hotel.

Mlađi konobar primeti kako mu devojka s naočarima, za stolom pored stuba s hijeroglifima, daje znake uvrćući rukom po vazduhu. Ćus? Devojka mu nestašno mahnu glavom.

Karim poletno i skoro radosno uze od šefa nož i preseče pomorandže na čijim polutkama oštrica oslobodi sočno, crvenkasto meso. Donese čašu na njen sto izbegavajući da je pogleda u lice dok je devojka, bez zazora i osmehujući se, gledala pravo u njegovo. Strankinje nemaju stida. Brzo se vratio do šanka, uspevajući da zapamti kako se njena kratka kosa boje pomorandžinog soka preobražava na obrazu osvetljenom popodnevnom suncem u prozirne malje, kao da ju je nežno okrznulo neko leteće breskvasto voće.

U taj čas započe sa svih kairskih minareta zov mujezina i dvojica kelnera se izgubiše iza vrata zaklonjenih zavesom od perli.

Šteta što se naglo prekinula njihova predstava s nožem u kojoj je mlađi tvrdoglavim ćutanjem odbijao da prihvati ono što mu je stariji, obdaren suvom ozbiljnošću odraslih, pokušavao da objasni. Sofija je srkutala sok ubrzavajući do grgoljavog zvuka kad slamka dodirne dno. Njen dečko, turistički vodič, odveo je do Luksora grupu s kojom će se vratiti sutra predveče. Njoj se nije išlo, ostala je u hotelu da čita Hemingveja.

Mlađici u Hemingvejevim pričama zvali su se Pako ili Karlito, kelnerisali su na nekom čistom, dobro osvetljenom mestu gde ih je usamljeni starac, koji je naručivao piće i posle fajronta, jer ga kod kuće niko nije čekao, beskrajno nervirao. Maštali su da postanu matorori u pripijenim pantalonama i crvenim, zlatom izvezenim čaketiljama, pa su u pustoj noćnoj smeni izazivali stolicu s noževima pričvršćenim za njene noge, koja je u rukama luckastog kolege predstavljala bika. Grudi su im se nadimale od vazduha punog ranjavanja. Bilo im je stalo ne samo da ubiju zamišljenog bika već i da povrede sebe.

Za danas je dosta Hemingveja i njegovih lovaca, koji su se pritajili jer sunce zalazi, pada mrak, pale se treperava svetla u velikim gradovima.

Sofija je ostavila novac pored čaše za sok, pokajavši se zbog preterane napojnice, ali se već vozila liftom do krovne terase hotela.

Odatle se još jače čuo mujezinov glas. Kuljao je različitom silinom s ovog i onog minareta oko čijeg vrha su grozničavo letele lastavice, padao i migoljio se između nogu prolaznika terajući ih da čvršće pritegnu kaiš ili krajeve galabije, a onda ih je podizao visoko, do vrha šiljka koji je probadao glazirano nebo. Stizao je do pustinje, molio pesak da iz njega nešto nikne.

Kroz metalnu šipku ograde na koju je naslonila obraz prostrujala je neočekivana sveži-na slična osećaju skijaša kad u mesecu koji planinskom predelu još poklanja sneg, izađe iz pregrejane sobe u sveže martovsko veče. Mlaz prskalice dobacivao je, preko biljaka, do ograde. Povremeno bi, kad se pojačavao pritisak vode, štrcnuo i dalje, rasprskavajući se kao prozirna kiša prema ulici. Mokrom rukom pogladila je čelo, zatim se vratila da još malo gleda zalazak sunca.

S terase hotela *Faraon Egipta* videle su se piramide.

Otac njenog dečka, uvek spreman da praktično proveriti zanimljivosti iz naučno popularnih časopisa, napravio je umanjenu Keopsovu piramidu. Tup žilet postavljen u njeno središte posle nekog vremena ponovo bi postajao oštar. Piramida je imala i druge moći. U tekstu je pisalo kako se u njoj zaustavlja krvarenje i zaceljuju rane, kako njene sile prouzrokuju čudna, mistična stanja.

Nije htela da s grupom uđe u piramidu već je ostala da posmatra prodavce suvenira, koji su vešto uspevali da turistima utrape paket majica s naštampanom sfigom, markere za knjige, papiruse sa boginjom u mesečevoj barci. Vukli su ih za rukav do obližnje sklepane radnjice u kojoj će im napraviti kartuš sa imenom ispisanim hijeroglifima. Iznenada su se pojavili policajci na kamilama u kasu, vikali su i zamahivali bičevima pokušavajući da rasteraju prodavce. Bičevi su zastrašujuće fjukali, ali ipak dovoljno vešto da ih ne povrede. Prodavci su bežali, uz smeh i zadirkivanje policajaca, a onda se vraćali, i oni na kamilama i s bičevima kojima su okolo šibali podižući oblake prašine sve dok im igra ne bi dosadila. Ličili su na decu koja vitlaju po pesku. Sunce nataknuto na piramidu omogućavalo im je neki oblik natprirodnog postojanja. Više nisu marili za turiste. Podbadali su kamile na čijim sapima su odskakale bisage. Smejali se i sevali bičevima, potajno iščekujući da se na

nebu pojavi mlad mesec i Kairo postane ogroman beduinski šator s prorocima, huškačima na motociklima, tetoviranim ženama, koje nemaju nikakve veze s Hemingvejem.

Šetnja oko hotela ili čitanje u sobi? Možda je ipak bolje da se malo prošetam. A ako sutra zbog toga bude umorna? Da preseče s natezanjem koje ju je često toliko iznurivalo da je od svega odustajala odlazeći u krevet skoro bolesna od neodlučnosti, Sofija je brže bolje obukla belu tuniku od gaze i original leviske, dečkov poklon s puta po Italiji. Iz obrve je štrčala dlačica koju je iščupala pincetom, stavila je malo sjaja na usne, nekoliko puta dotakla vrat otvorom bočice s pačulijem.

Vrtlog na ulici prepoznao ju je po pačuliju i odmah privukao tako snažno da mu se bez opiranja prepustila. Vrtela se u toplom, opojnom gustišu koji održava na površini, ali ipak sa slatkom jezom da u svakom trenutku može da je povuče nadole.

Kola su trubila zaobilazeći fijakere koji su vodili u razgledanje, trgovac sa ešarpama prebačenim preko ruke glasno je prizivao mušterije, iz kafane pune pušača zagledanih u mehure nargila ječala je muzika, otegnuto iiii i eeee mamilo ju je da uđe u opasan svet bez žena, šćućureni muškarci spremni na skok, somuni su cvrčali na plotni izbačenoj pred dućan, dečak je na poslužavniku raznosio čaj, dodirnula je pružene ruke dveju žena u burkama, iz aščinice se dovukao dim prženog luka, malo dalje zapaljena smola, slatko je golicala nozdrve, na jeziku krckavi opiljak ušećerenog voća koje je halapljivo pojela iz fišeka pre nego što je fakir, duvajući u zurle, podigao kobru.

Tapšali su i podgurkivali se, nešto objašnjavali ćutljivima. Svuda okolo čuo se jezik koji ona nije razumela. Sofiji pade na pamet da su kilometrima naokolo samo nepoznati ljudi. Ovde ona nikog ne poznaje niti nju iko zna. Ona je samo neka devojka, bezimena šetač, koji jedino opstojava u imenici muškog roda. Neko. Na samoj granici da postane niko. Mada, nije loše da se čovek ponekad izgubi među tolikim nepoznatim svetom.

Privučena izlogom zlatare na drugoj strani ulice, ona hrabro zakorači između vozila stisnutih pred semaforom.

Izlog je bio skoro prazan. Jedino se u sredini, na tamnom plišanom postolju nalazila kopija Tutankamonove zlatne maske osvetljena sa strane dvema reflektorkama. U radnji iza nje vladao je potpun mrak. Činilo se da maska lebdi u nekom gustom vulkanskom moru.

Svako ko je ugleda, mora da je gleda bar još malo sve dok i ostali koji hoće da je vide, ne počnu da se guraju, kao onda u kairskom muzeju. Kopija nije isto što i original, ali pred izlogom može da stoji koliko joj je volja. Toliko se primakla da je skoro priljubila nos uz staklo, ali se naglo trgla u strahu da se ne uključi alarm. Staklo zamagljeno dahom obrisala je krajem rukava.

Maska je predstavljala odraz lica sa glatkim, devojački nežnim obrazima i muški prodornim očima kao kod jastreba, koje su osmatrale preko Sofijine glave. Kako je samo svečana ta faraonska dvadesetčetvorokaratna perjanica ukrašena tirkizima! Sigurno je, kad bi se pojavljivao među bezličnim robovima, sijao izdaleka, a kad bi se primicao, ponizno bi sagibali glave da propuste toliku svetlost. Zlato zaista ima tu moć da se u njemu zauvek sačuva nečija moć.

Faraonovo lepo lice za trenutak je postala rasplinuta, bezoblična zlatna mrlja sve dok Sofija ponovo nije stavila naočare, prethodno ih obrisavši krajem tunike. Tada je primetila da je iz mraka radnje, s one strane izloga, neko posmatra.

Kad je video da je, opazivši ga, malo ustuknula, muškarac iza stakla je ugasio reflektore koje su osvetljavale Tutankamonovu masku i hitro upalio sva svjetla u radnji. Otvorio je vrata i pozvao je da uđe.

– Izvolite, mis, slobodno uđite, želim da vam nešto pokažem.

Obazrivo je zastala, ali je u radnji svetlelo kao usred dana pa se uputila ka fotelji odmah preko puta širom otvorenih vrata.

– Mi se ovde ne plašimo lopova. Kazne su tako stroge da se niko ne usuđuje da krade.

Otišao je na drugi kraj zlatare, otključao bravicu na vitrini. Savijeno prema staklenom poklopcu, njegovo telo u crnoj majici i lakim, uskim pantalonama ličilo je na luk zategnut do kraja, bez tetive i strele. Na dlanovima je nosio nešto, polako se primičući i odlažući trenutak kad će joj to pokazati. Pažljivo je pratio izraz njenog lica. Zatim je ogrlicu uhvatio za krajeve i obavio je oko njenog vrata.

– Pustite da vam ja zakopčam.

Savila je glavu naježivši se od dodira njegovih prstiju po vratu. Nije žurio, najzad malo povuče kopču na jednu stranu da bi ogrlica dobro legla i odvede je do velikog kitnjasto uramljenog ogleдалa. Stajao je iza nje.

Umešnost nekog davnog majstora, koji je uživao da za žene smišlja čarobne stvari, došla je do ove ogrlice napravljene u nekoliko redova zlatnih pločica povezanih tirkizima. Sigurno je zamišljao, kuckajući po njenim sastavima i uglavljujući kamenčiće, kako će je pokloniti izabranjoj, kako ogrlicom prekriva njeno poprsje, koje nežno golicaju tanani visuljci u obliku suze.

Izgedala je nestvarno sa tom oglicom, žena iz daleke prošlosti prepune bunila od kićenja i šminkanja. Sve to da bi je, kao svoju, prepoznali bogovi. Desno od njenog lica u ogleдалu, njegovo na kojem se nije videlo ni divljenje ni radoznalost, sletelo je sa jedva izvučenim crnim krilom na belo rame njene tunike. Po staklu izloga lepile su se zbijene senke.

– Sigurno je mnogo skupa!

– Ne košta ništa. Ona je za vas, moj poklon, mis.

– Hvala, ali ne mogu da je primim. Ne, stvarno, ne mogu.

Skinula je ogrlicu i spustila je na stočić. On ju je bez reči odneo do vitrine i opet zaključao iza stakla.

– Želite li čaj?

Posle telefoniranja pojavio se crnpuvasti momčić u okračalnoj bluzi od kepera. Rasporedio je čaše smerno gledajući u poslužavnik, kao da oko njega nema nikog. Dok su pili čaj, muškarac počeo da nešto govori na arapskom. Zbog meko izgovaranih reči i onog daha koji je produžavao glasove i ličio na uzdisaje, Sofija je pomislila da to on možda govori nešto u vezi s ljubavlju.

– Šta to znači?

– Bela golubice, moja voljena. Letiš preko neba s ružom u kljunu. Ja sam ta ruža, ko zna gde ćeš je ispustiti.

U engleskom su se izgubili milovanje i uzdasi pa ga je zamolila da stihove još jednom kaže na arapskom. Reči su opet krenule da se uvijaju praveći obruče kao kad baciš kamen u vodu. Ona je bila taj kamen koji se primiče opuštenom mirovanju, neki muškarac je lju-ljuška i privija rečima. Nije uspevala da proceni koliko ima godina. Sudeći po licu na kojem

život nije ostavio zareze i udubljenja, mogao je biti vrlo mlad, ali su sigurnost s kojom se kretao i dodavao stvari, i način kako je govorio dajući značaj svemu izgovorenom, odavali iskustvo. Stisak njenih šaka za doručja fotelje najednom je popustio. Ona malo protrese ruke i pusti ih da padnu sa strane.

– Primećujem da se stalno ponavlja reč *habibi*. To sigurno znači nešto vrlo važno.

– *Habibi* na arapskom znači draga, voljena.

A zatim je odmah dodao:

– Moram da zatvorim radnju i ugasim svetla. Možemo da se popnemo gore i nastavimo da razgovaramo.

Nevoljno je odbila.

– Kasno je, vratila bih se u hotel.

Bez vidljive želje da je ubeđuje, on na zajedničkom prekidaču pogasi sva svetla u zlatari i upali reflektorke u izlogu sa maskom.

– U kom ste hotelu odseli?

– Tu je blizu, *Faraon Egipta*.

– Ispratiću vas – reče dok je ključeve stavlja u prednji džep pantalona.

Pored jedne pušionice delimično zaklonjenje razbokorenim zelenišem, on najzad progovori:

– Da li ste nekad probali da pušite na nargile?

U bašti je, među muškarcima koji su, zavaljeni na velike jastuke, pušili i nemo proučavali mehuriće vode u staklenoj posudi, sedeo i jedan plavokosi par. Mladić je, sevajući blicem, fotografisao devojkicu koja nikako nije uspevala da povuče dim.

– Nisam nikad – odgovorila je poslušno ga sledivši. Dok su prolazili između stolova, naglo mu se otpozadi primakla tako da ga umalo nije gurnula, zaustavivši se rukom na njegovim leđima.

Nestalo je i ono malo napetosti kad je povukla nekoliko dimova s ukusom jabuke. I boje su se promenile, kao da je neko iz zagrejanog vazduha istresao sav pepeo. Kosa vozača taksija pored neonskog natpisa postala je vinska. Dok se udaljavao, smaragdno zelena. Za njim je, kad je odveo mušteriju, potekao kobaltni potok u koji su ugazile kao sneg bele patike. Bez žurbe je pravila fotografije u svojoj glavi, prvi put ne trudeći se da u njima na silu uživa. Sve je bilo tako lako i normalno. Uprkos vrevi. Hodali su sigurno, kao da u svakom trenutku znaju kuda su pošli. Stanovnici za nju nepoznatog sveta, privlačnog, koji traži da ga razumeš bez reči.

Pred hotelom se nije pozdravio, nastavio je da ide pored nje kao da su se o tome već prethodno dogovorili. Na recepciji nije bilo nikog. Staklene lale duž zida žmirkavo su osvetljavale kvake, prepuštajući dno hodnika potpunom mraku. Kroz otvorena vrata puštog restorana belasio se stub sa hijeroglifima, upravo iskopan iz tame. Tek da nešto kaže, Sofija naglas izgovori broj svoje sobe.

Čim su ušli, krenuo je prema njoj. Iznenadila ju je brzina pa je pružila ruke da ga zaustavi, pokajavši se što ga je dovela u sobu. Trebalo je da se od njega rastane pred ulazom u hotel. Samo da mu je rekla, nekoliko uobičajenih reči, hvala, vrlo ste ljubazni, okrenuo bi se i otišao. On počeo da joj nešto govori na arapskom, koji više nije zvučao umilno već preteće i strašno. Nije razumela ni reč, ipak sasvim sigurna da on ovaj put ne izgovara stihove

o golubici i ruži već nešto što ona ne treba da razume. Uplašila se i, glumeći pribranost, zamolila ga da ode.

– Molim te, idi, kasno je – ali on je uopšte nije čuo.

Grubo joj je obgrlio ramena i privukao je sebi, tražeći njena stisnuta usta koja je ugrižao da bi ugurao jezik. Nosem joj je pritiskao vrat njušeći vonj straha, ubadao je po vratu, vrh jako zabio u žilu kucavicu. Između pokidanih dronjaka tunike blesnula je koža, njegove ruke su nešto po njoj tražile, grubo joj stiskale grudi. Uspela je da se istrgne dok je pokušavao da joj skine farmerke, ne znajući gde bi to ovakva smela da pobegne i koga bi uopšte zvala u pomoć. Opet se ustremio, šćepao je za mišicu dok je drugom rukom dohvatio čašu s nahtaksne i razbio je o naslon kreveta. Parčetom stakla ovlaš je trznuo po njenoj ruci. Crvene kapljice su istog trena orosile posekotinu. Krv ju je toliko prenerazila da se odmah mlitavo primirila. Bez naočara koje su joj spale još na početku, oštri bridovi nameštaja i okvira kupatilskih vrata, sa kvadratima tirkiznih keramičkih pločica tonuli su, smešani, u muzgavi želatin. Ni njega nije videla jasno. Nešto bezlično, glatko i nadneto što je disalo u sklopljene kapke, pratilo je ritmom uboda njene jecaje. Dahtao je i stresao se celim telom, ali stisak nije popuštao. Usne uronjene u posekotinu ostavljale su krvave otiske svuda po njenom licu, ljubio joj je grlo dok je jedna ruka pipala po zgrčenom telu.

Posle je stajao pored kreveta proveravajući da li su mu ključevi od radnje još uvek u džepu.

Nije se sećala kada je ostala sama niti kako je uspela da te noći zaspi. Ujutru se popela na terasu hotela da pre doručka vidi piramide.

Izgledale su male u sumaglici koja se iz grada selila u pustinju. Neverovatno male i pitome, dresirane suncem, koje ih je, od Sofijinog poslednjeg boravka u Kairu, sigurno smanjilo i pripitomilo, približilo ljudima.

Osim novog mebla, halogenih svetiljki koje su zamenile pospanu utrnulost starinskih lampi u obliku lala i bazena na krovnoj terasi, hotel *Faraon Egipta* ostao je skoro isti. Prožet poznatim mirisom muškarnog oraščića, koji dobro pristaje i teškim jelima i otužnim poslasticama.

Kose još vlažne od jutarnjeg plivanja u bazenu i pokupljene šnalom, Sofija je sela za sto pored šanka. Kelnerica dečaćkog izgleda, sa crnim obrvama spojenim na čelu bezuspešno je na portabl televizoru menjala kanale, pokušavajući da nađe nešto drugo osim udarnih vesti o bombi tempiranoj tajmerom iz veš mašine i bačenoj u Kal-al-Kalili bazaru. Muzika je prekinula spikera usred rečenice, a kelnerica se vratila aparatu za espresso iz kojeg je penušavo frftala kafa.

– Amir Dijab je baš sladak – doviknula je kelneru koji je odnosio naručenu kafu i đus prethodno isceden i ohlađen u frižideru.

– Obožavam kako peva. Juče sam kupila njegov novi CD.

Zatim poče tiho da pevuši, prateći pevača s televizije. Habibi, habibi, hamid al salam...

Pored Sofijine čaše zapištao je mobilni sa porukom punom želja i razumevanja, nedvosmileno pokazujući koliko joj je muž licemeran. Turistička agencija koju vodi dobro je poslovala. Često je putovao, sa svojom ljubavnicom, uvek drugom, jer bi se brzo zasitio

žena. Za nju dobar znak da je nikad neće napustiti, njena jadna karta koju još uvek drži u vazduhu pre nego što će je pobedonosno spustiti na sto. Ona više nema volje da to čini, da produžava nešto što je davno bilo lepo i zamišlja kako učestvuje u odugovlačenju, koje je nekad u njoj izazivalo osećaj da vreme treperi. U stvari, ona je napuštena, sama, ostavljena. Njen muž više ne živi s njom. Ono malo što se vide pristojna je priprema za vreme u kojem se više neće sretati. Uvek glupo zvuče te priče o bekstvu, ali u njenom slučaju neophodno je udaljiti se, pripremiti sebe za malu smrt jedne male ljubavi koju je kao od šale dokrajčilo vreme. Samo jedan grad dolazio je u obzir. Kairo, jer je sličan muškarcu koji dolazi i odlazi, a onda se ponovo vraća da bi objasnio nerazumljive uspomene.

Vala Lajla, habibi, pevala je kelnerica za šankom.

Napolju su je dočekali užareni salamanderi: devojke u drečavim burkama sedele su na kamenom zidu škole, bezbrižno se kikotaše zavirujući u nečiju torbu. Toliko mlade da ih je baš bilo briga ko ih vidi i da li ih uopšte neko gleda. Nadmene gušterice koje uzimaju toplotu od svega što greje, od muških pogleda za koje su verovale da će uvek biti tu, u njihovoj blizini. Nisu obraćale pažnju ni na koga. Ohola mladost koja misli da u krošnji svakog drveta živi rajska ptica. Čovek samo može da im zavidi na bezobzirnosti.

Sofija se zaputila prema bazaru.

Slepilo mladosti u kojem ne vidiš nikog osim sebe. Posle su ti potrebni drugi, ali tada oni tebe ne primećuju.

Ušla je u radnju s eteričnim uljima da kupi pačuli, zaustavila se pred bakarnim džezvama, kondirima i sahanima, ali je tek kod velikih korpi sa začинима, između brdašca đumbira i mirišljavih travki za roštilj primetila mladića koji ju je pratio.

Suvišno je bilo proveravati njegovu doslednost i privrženost sa kojima je uporno išao za njom, prihvatajući njenu drskost kao poziv. To da nije izbegavala njegov pogled već ga je zadovoljno primala očekujući još i još, potvrdu da neko u njoj prepoznaje ženu, to ga je ohrabrilo da joj priđe. Sasvim je dovoljno da joj kaže nešto ljubazno i ponudi joj kesicu začina na poklon pa da ga ona povede sa sobom.

Hotelski jastuk uokviruje njihova lica. Muško orošeno zlatastim znojem i žensko istrgnuto iz sredovečnosti kojoj je lampa kraj uzglavlja samo za to večer podarila malo zavodljive svetlosti. Nije mu ništa tražila. Zato je i bio spreman da joj pruži sve. Kada su mu prsti okrnuli oblinu njenih grudi, pustila je da je ljubi kako on želi i odgovarala na drhtavi poljubac drhtanjem, onda mu uzvratila jezikom nežno sisajući njegov.

Otkopčao joj je šnal i tek onda je njena kosa bila u prednosti. Pokrivala je njegovu, kao plegla oprljena trava tamni krtičnjak. Namestio ju je odozgo, a ona je, pre nego što je zatvorila oči i započela pokrete, prešla rukom preko njegovog osvetljenog obraza. Skliznula je dole, preko grudi, da oboma doda još uživanja.

Pogledi u hotelskoj sobi susreću se drugačije od onih na ulici. Ponovo su krenuli da se ljube, zatvorenih očiju i stisnutih tela, koja dugo nisu htela da se razdvoje.

U polusnu je razabirala da to on sedi na ivici kreveta i miluje je po kosi. Kroz san je jedva čula kako joj na mucavom engleskom govori da se za njega uda. Lica poluzabijenog u jastuk, Sofija žmirnu prema itisonu. Nešto je s poda svetlucalo. Kad je stavila naočare, videla je svežanj ključeva koji su mu ispali iz džepa. Otvarali su neka vrata. Na Sofijinom dlanu bili su slabašan razlog za bekstvo.